

Sygn. akt I Ca 336/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Edward Panek (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariusz Sadecki SSR (del.) Zbigniew Zabawa
Protokolant:	st. sekretarz sądowy Paweł Chrabąszcz

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 r. w Tarnowie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 26 maja 2014 r., sygn. akt I C 363/14

1. **zmienia zaskarżony wyrok w całości, nadając mu brzmienie:**

„I. uchyla nakaz zapłaty z dnia 19 grudnia 2013 r., wydany przez Sąd Rejonowy w Tarnowie w postępowaniu nakazowym w sprawie o sygn. I Nc 5631/13 i oddala powództwo,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.905 zł tytułem zwrotu kosztów procesu”;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.850 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt: I Ca 336/14

UZASADNIENIE

Powód A. K. domagał się zasądzenia od pozwanego K. K. kwoty 13.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego.

Uzasadniając żądanie pozwu, powód wskazał, iż pozwany tytułem zabezpieczenia udzielonej mu pożyczki wystawił weksel in blanco, który powód wypełnił w dniu 6 października 2013 roku, wzywając jednocześnie pozwanego do jego wykupu w terminie do dnia 16 października 2013 roku. Pozwany nie wykupił weksla i nie odpowiedział też na wezwanie powoda.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 19 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Tarnowie orzekł zgodnie z żądaniem zawartym w pozwie.

Pozwany K. K. wniósł zarzuty od powyższego nakazu zapłaty, domagając się uchylenia nakazu zapłaty oraz oddalenia powództwa.

Na uzasadnienie tego stanowiska pozwany zarzucił, iż do wypełnienia weksla, który miał zabezpieczać spłatę udzielonej mu pożyczki doszło niezgodnie z porozumieniem wekslowym, bowiem pozwany wypełnił weksel już po upływie terminu przedawnienia roszczenia z umowy pożyczki.

Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, pozwany podał, iż osoba, która złożyła podpis na wekslu in blanco może na podstawie art. 10 Prawa wekslowego powoływać się na niezgodność uzupełnienia blankietu z zawartym upoważnieniem, polegającą na dokonaniu uzupełnienia weksla już po przedawnieniu zabezpieczonego roszczenia. W ocenie pozwanego do wypełnienia weksla przez powoda doszło już po przedawnieniu roszczenia z umowy pożyczki.

W umowie pożyczki z dnia 26 maja 1997 roku strony bowiem postanowiły, że pożyczka zostanie zwrócona w terminie miesiąca po wezwaniu do jej zwrotu.

W takiej sytuacji - w uznaniu pozwanego - bieg dziesięcioletniego terminu przedawnienia należało liczyć w sposób wskazany w przepisie art. 120 § 1 zd. 2 k.c., który stanowi, iż jeśli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, to bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Stosując tę regułę w niniejszej sprawie pozwany stwierdził, iż termin przedawnienia zaczął biec w dniu 27 czerwca 1997 roku, a zatem przedawnienie roszczenia nastąpiło w dniu 27 czerwca 2007 roku. Zabezpieczone roszczenie w dacie wypełnienia weksla było już przedawnione.

Powód nie podzielił tego poglądu, stwierdzając, iż roszczenie z umowy pożyczki stało się wymagalne dopiero w dniu 10 października 2013 roku, skoro pozwany został wezwany do zwrotu pożyczki pismem z dnia 9 września 2013 roku.

Wyrokiem z dnia 26 maja 2014 roku Sąd Rejonowy w Tarnowie utrzymał w mocy nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 19 grudnia 2013 roku.

Wydając tej treści orzeczenie Sąd I instancji poczynił następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 26 maja 1997 roku powód A. K. udzielił pozwanemu K. K. pożyczki w kwocie 13.000 zł. Umowa pożyczki zawarta została na czas nieokreślony. Strony ustaliły, iż powyższą kwotę pożyczki pozwany zobowiązany będzie zwrócić powodowi w ciągu miesiąca, po wcześniejszym uprzedzeniu ze strony powoda.

Zabezpieczeniem przedmiotowej pożyczki był weksel in blanco wystawiony i podpisany przez pozwanego.

Powód A. K. chciał wezwać pozwanego do zwrotu pożyczki w okresie 2 - 3 lat po jej zawarciu, tj. w latach 1999-2000. W tym celu powód kilkakrotnie udawał się do miejsca zamieszkania pozwanego, jednakże nigdy go nie zastał. Powód nie informował domowników pozwanego, w jakim celu do niego przychodził.

Powód nie kierował do pozwanego pisemnego wezwania do zwrotu pożyczki, ani też nie dzwonił do pozwanego.

W latach późniejszych powód przeprowadził wywiad w firmie windykacyjnej na temat zdolności pozwanego do spłaty pożyczki i powziął informacje, że pozwany nie posiada takiej zdolności.

W 2013 roku powód A. K. upoważnił firmę windykacyjną do podjęcia działań wobec pozwanego K. K. mających na celu zwrot pożyczki.

Pismem z dnia 9 września 2013 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty wynikającej z udzielonej mu pożyczki.

Wezwanie do zwrotu pożyczki kierowane do pozwanego przez firmę windykacyjną w imieniu powoda zostało doręczone pozwanemu, który zapoznał się z jego treścią i nie domagał się potwierdzenia tej czynności przez powoda. Pozwany K. K. pozostawił wezwanie do zwrotu pożyczki bez odpowiedzi.

W dniu 7 października 2013 roku powód A. K. wypełnił weksel in blanco określając termin płatności na dzień 16 października 2013 roku .

Pismem z dnia 8 października 2013 roku powód wezwał pozwanego do wykupu weksla. Pozwany pozostawił to wezwanie bez odpowiedzi.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy , Sąd I instancji powołując się na liczne orzeczenia Sądu Najwyższego - co do zasady - zgodził się ze stanowiskiem pozwanego , że wypełnienie weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego jest wypełnieniem weksla niezgodnie z deklaracją wekslową i osoba podpisana na wekslu może podnieść taki zarzut w ramach zarzutów przewidzianych w art. 10 Prawa wekslowego wskazując, że z tego względu jej zobowiązanie wekslowe nie powstało.

Analizując jednakże okoliczności niniejszej sprawy Sąd Rejonowy doszedł do przekonania , że w dacie wypełnienia weksla przez powoda roszczenie z umowy pożyczki nie było przedawnione .

Sąd I instancji wskazał , że strony zawarły umowę pożyczki w dniu 26 maja 1997 roku , a zatem w myśl przepisów o przedawnieniu zawartych w art. 118 k.c. , termin przedawnienia pomiędzy osobami fizycznymi wynosi 10 lat. Bieg przedawnienia rozpoczyna się zaś od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Sąd I instancji nie miał wątpliwości , że umowa pożyczki zawarta została przez strony na czas nieokreślony , tj. bez oznaczenia terminu jej spłaty. Zgodnie z umową stron pożyczka miała zostać zwrócona przez pozwanego w ciągu miesiąca od czasu wezwania do zwrotu (po uprzedzeniu). Wobec skierowania przez powoda do pozwanego pisemnego wezwania do zwrotu pożyczki dopiero w dniu 9 września 2013 roku , pozwany K. K. zgodnie z umową w terminie jednego miesiąca , tj. do dnia 9 października 2013 roku obowiązany był spełnić świadczenie . Dzień 9 października 2013 roku został więc uznany przez Sąd Rejonowy jako moment , w którym roszczenie z umowy pożyczki stało się wymagalne . Tym samym roszczenie ulegnie - w ocenie Sądu I instancji – przedawnieniu dopiero z dniem 9 października 2023 roku . Jest to równoznaczne ze stwierdzeniem , iż do wypełnienia weksla in blanco doszło zgodnie z porozumieniem wekslowym .

Powyższy wyrok zaskarżył w całości apelacją pozwany K. K. zarzucając w niej naruszenie przepisów prawa materialnego , a to :

- art. 120 § 1 zd. 2 k.c. , poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie wyrażające się w uznaniu , że roszczenia bezterminowe nie mogą ulec przedawnieniu przed terminem ich wymagalności ,

- art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe poprzez jego niezastosowanie .

Formułując tej treści zarzuty apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym oraz oddalenie powództwa w całości . Ponadto skarżący żądał zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów postępowania za obydwie instancje .

Na wypadek nieuwzględnienia powyższego wniosku pozwany wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Tarnowie do ponownego rozpoznania .

W uzasadnieniu do tego środka odwoławczego , skarżący rozwijając zarzuty apelacyjne przytoczył argumentację prezentowaną już przed Sądem I instancji .

Ponownie – wskazując na przepis art. 120 § 1 zd. 2 k.c. – pozwany wskazał , iż na tle okoliczności niniejszej sprawy termin przedawnienia roszczenia z umowy pożyczki zaczął biec w dniu 27 czerwca 1997 roku , ponieważ był to najwcześniejszy termin , w którym roszczenie stałoby się wymagalne , gdyby powód podjął czynność (zażądał zwrotu pożyczki) w najwcześniejszym możliwym terminie .

Skarżący za błędny uznał pogląd Sądu I instancji , zgodnie z którym , pomimo że umowa pożyczki została zawarta na czas nieokreślony , a jej wymagalność zależna jest od wypowiedzenia , do rozpoczęcia biegu przedawnienia dochodzi dopiero po jej wypowiedzeniu . Pozwany podniósł , iż w sytuacji opisanej w przepisie art. 120 § 1 zd. 2 k.c. rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia nie jest zależne od wymagalności roszczenia , a jedynie od potencjalnej możliwości jej zaistnienia .

Wobec tego pozwany uznał , że do wypełnienia weksla in blanco doszło niezgodnie z porozumieniem , tj. już po upływie terminu przedawnienia roszczenia z umowy pożyczki . A skoro tak , to powód nie może na podstawie weksla dochodzić zapłaty kwoty 13.000 zł .

W odpowiedzi na apelację powód A. K. wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego .

Uzasadniając swoje stanowisko powód zarzucił pozwanemu pominięcie – wśród licznie cytowanych orzeczeń Sądu Najwyższego – wyroku z dnia 13 lutego 2014 roku (V CSK 142/13) , w którym Sąd Najwyższy na gruncie zbliżonego stanu faktycznego wyraził pogląd , iż w sytuacji , gdy termin wymagalności roszczenia o zwrot przedmiotu pożyczki był określony w umowie , to nie ma zastosowania przepis art. 120 § 1 zd. 2 k.c. dotyczący jedynie roszczeń , w których termin wymagalności nie jest określony w czynności prawnej , ustawie bądź nie wynika z właściwości zobowiązania , a w konsekwencji do powstania stanu wymagalności roszczenia niezbędne jest podjęcie określonej czynności przez uprawnionego . Przepis ten nie będzie miał również zastosowania , gdy przy określeniu wymagalności roszczenia , może być on skrócony w razie podjęcia przez wierzyciela czynności , np. w postaci wypowiedzenia .

W uznaniu powoda właśnie z taką sytuacją mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie .

Sąd Okręgowy rozważył , co następuje :

Apelacja pozwanego zasługiwała na uwzględnienie .

Na wstępie należy podnieść , iż apelacja pozwanego nie zawierała żadnych zarzutów dotyczących podstawy faktycznej zaskarżonego wyroku , toteż Sąd Okręgowy podzielając ustalenia faktyczne Sądu I instancji przyjął je za własne .

W stanie faktycznym sprawy powyżej zaprezentowanym słuszny jednak okazał się zarzut naruszenia prawa materialnego .

Odnosząc się do tego zarzutu w pierwszej kolejności trzeba przypomnieć , iż powód dochodził zapłaty kwoty 13.000 zł w oparciu o załączony do pozwu weksel , który został mu wręczony przez pozwanego w stanie niepełnym (jako weksel in blanco) na zabezpieczenie spłaty udzielonej pozwanemu w dniu 26 maja 1997 roku pożyczki .

Wobec wydania przez Sąd I instancji na podstawie tego weksla nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym , pozwany podniósł na podstawie art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe zarzut wypełnienia weksla

niezgodnie z zawartym porozumieniem , tj. po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego jakim była umowa pożyczki . Nie ulega wątpliwości , że

w przypadku , gdy posiadaczem weksla jest pierwszy wierzyciel (remitent) , to wiąże go porozumienie zawarte z dłużnikiem i dłużnik może mu przeciwstawić także zarzuty subiektywne wynikające ze stosunku podstawowego łączącego go

z wierzycielem . W tym wyraża się w przypadku weksli in blanco (weksli gwarancyjnych) złagodzenie abstrakcyjnego charakteru zobowiązania wekslowego , które co do zasady oderwane jest od stosunku podstawowego .

Pomimo rozbieżnych wypowiedzi w literaturze , w orzecznictwie na ogół zgodnie przyjmuje się , że treścią upoważnienia zawartego w deklaracji wekslowej towarzyszącej wystawieniu weksla in blanco , wręczanego dla zabezpieczenia określonego roszczenia , jest objęcie uzupełnienie weksla przed upływem terminu przedawnienia roszczenia podlegającego zabezpieczeniu . Odnieść to należy również do przypadków użycia w deklaracji wekslowej zwrotu przewidującego możliwość wypełnienia weksla w każdym czasie oraz opatrzenia go datą płatności według uznania wierzyciela . Taka interpretacja odpowiada najbardziej sensownej dla wręczającego weksel in blanco interpretacji zwrotów mówiących o możliwości wypełnienia go w każdym czasie i opatrzenia datą płatności według swego uznania .

Podkreśla się , że wypełnienie weksla po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego jest wypełnieniem weksla niezgodnie

z deklaracją wekslową i osoba podpisana na wekslu może podnieść taki zarzut na podstawie przepisu art. 10 ustawy Prawo wekslowe wskazując , iż z tego względu zobowiązanie wekslowe nie powstało (zob. między innymi : wyrok Sądu Naj. z dnia 13 grudnia 2012 roku , V CSK 21/12 , Lex nr 1293972 , wyrok Sądu Naj. z dnia 13 grudnia 2012 roku , IV CSK 199/12 , Lex nr 1288713 , wyrok Sądu Naj. z dnia 29 października 2010 roku , I CSK 699/09 , Lex nr 786554 , wyrok Sądu Naj. z dnia 11 sierpnia 2010 roku , I CSK 616/09 , Lex nr 737249 i wyrok Sądu Naj. z dnia 14 lutego 2008 roku , II CSK 522/07 , Lex nr 496389) .

Jak wynika z analizy uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia , Sąd I instancji również ten pogląd podzielał , tyle tylko , iż przyjął on na podstawie poczynionych

w sprawie ustaleń , że w chwili wypełnienia weksla przez pozwanego roszczenie ze stosunku podstawowego , tj. z umowy pożyczki nie było jeszcze przedawnione .

Dochodząc do takiego wniosku Sąd Rejonowy nie miał wątpliwości , że

w umowie pożyczki strony nie określiły terminu jej spłaty , uzależniając wymagalność roszczenia od podjęcia czynności przez wierzyciela (powoda) w postaci wypowiedzenia (wezwania do zapłaty) . Pomimo takich ustaleń Sąd Rejonowy uznał , że termin przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego (z umowy pożyczki) należy liczyć dopiero od dnia 9 października 2013 roku , bowiem dopiero w tym dniu upłynął termin jednego miesiąca , liczony od skierowanego do pozwanego wezwania do zwrotu pożyczki .

Należy zgodzić się ze skarżącym , że ten pogląd Sądu I instancji nie jest trafny.

Bezsprzecznie przepis art. 120 § 1 k.c. wprowadza ogólną zasadę ustalenia początku biegu terminu przedawnienia , zgodnie z którą bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia wymagalności roszczenia . Wymagalność roszczenia definiuje się zaś jako stan , w którym wierzyciel uzyskuje możliwość żądania zaspokojenia , a dłużnik zostaje obciążony obowiązkiem spełnienia świadczenia .

Przy tak definiowanej wymagalności roszczenia można przyznać rację Sądowi I instancji , że dopiero z upływem terminu jednego miesiąca od wezwania do zwrotu pożyczki wystosowanego przez powoda , pozwany został obciążony obowiązkiem spełnienia świadczenia z umowy pożyczki , a tym samym roszczenie to stało się wymagalne .

Sąd I instancji pominął jednak tę istotną okoliczność , że ustawodawca przewidział wyjątki od zasady , w myśl której bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia wymagalności roszczenia . Jednym z wyjątków jest sytuacja , gdy wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego . W takim przypadku

utrzymanie powołanej wcześniej zasady oznaczałoby w praktyce pozostawienie wierzycielowi swobody w określeniu długości terminu przedawnienia . Wierzyciel decydując samodzielnie i swobodnie o wezwaniu dłużnika do spełnienia świadczenia mógłby wydłużać okres przedawnienia roszczenia . Aby właśnie temu zapobiec ustawodawca wprowadził regulację

w przepisie art. 120 § 1 zd. 2 k.c. , która nakazuje liczyć termin przedawnienia od momentu , w którym roszczenie stałoby się wymagalne , gdyby wierzyciel wezwał dłużnika do spełnienia świadczenia w najwcześniejszym możliwym terminie . Wedle tej reguły bieg terminu przedawnienia może rozpocząć się zanim nastąpi wymagalność roszczenia w rozumieniu przepisu art. 120 § 1 zd. 1 k.c. , tyle tylko , że bieg terminu przedawnienia nie może rozpocząć się przed powstaniem roszczenia (por. wyrok Sądu Naj. z dnia 16 maja 2013 roku , V CSK 277/12 , Lex nr 1353299 oraz wyrok Sądu Naj. z dnia 19 września 2000 roku , IV CKN 92/00 , OSNC z 2001 roku , Z. 3 , poz. 36) .

Ta ostatnia reguła określająca początek biegu terminu przedawnienia roszczenia znajdowała zastosowanie w niniejszej sprawie , bowiem to od podjęcia czynności przez powoda (wezwania do zwrotu pożyczki) zależna była wymagalność roszczenia z umowy pożyczki . Okoliczność ta została przyznana przez strony w toku postępowania pierwszoinstancyjnego i również Sąd Rejonowy uznawał tą okoliczność za niesporną .

A skoro tak , to pomimo , że wymagalność roszczenia z umowy pożyczki powstała w dacie oznaczonej przez Sąd I instancji , to dla oceny przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego istotna była regulacja przepisu art. 120 § 1 zd. 2 k.c.

Na gruncie stosowania przepisu art. 120 § 1 zd. 2 k.c. utrwalił się pogląd , zgodnie z którym datę początku biegu przedawnienia określa się przez dodanie do daty zawarcia umowy najkrótszego czasu , jaki w konkretnych okolicznościach był potrzebny wierzycielowi dla dokonania wezwania dłużnika do wykonania zobowiązania oraz czasu jaki potrzebny jest dłużnikowi działającemu z należytą starannością , aby mógł spełnić świadczenie wykonując to zobowiązanie (zob. między innymi wyrok Sądu Naj. z dnia 29 listopada 1999 roku , III CKN 474/98 , Lex nr 142585 oraz wyrok Sądu Naj. z dnia 29 kwietnia 2009 roku , II CSK 625/08 , Lex nr 520070) .

Należy zgodzić się ze skarżącym , że w okolicznościach rozpoznawanej sprawy powód mógł już następnego dnia po podpisaniu umowy wezwać pozwanego do zwrotu pożyczki , a ustalony przez same strony termin jednego miesiąca od wezwania do spełnienia świadczenia był terminem wystarczającym do należytego wykonania zobowiązania przez dłużnika . Tak więc za datę początkową biegu terminu przedawnienia istotnie można było przyjąć dzień 27 czerwca 1997 roku .

Analiza zeznań stron dowodzi , że one same również w taki sposób rozumiały zapis umowy pożyczki o zobowiązaniu się pozwanego do zwrotu pożyczki w ciągu miesiąca od wcześniejszego uprzedzenia (wypowiedzenia) . W żadnym razie z tychże zeznań nie wynika , aby strony ustalały termin po upływie którego powód będzie mógł dopiero wezwać pozwanego do zwrotu pożyczki . Trzeba zresztą wskazać , iż powód będąc słuchany w charakterze strony zeznał , iż w latach 1999 – 2000 podejmował próby wręczenia pozwanemu wezwania do zwrotu pożyczki .

Licząc więc nawet dziesięcioletni termin przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego od 1999 roku , bezsprzecznie roszczenie z umowy pożyczki przedawniłoby się na długo przed uzupełnieniem przez powoda weksla in blanco , które nastąpiło dopiero w dniu 6 października 2013 roku .

Były więc podstawy do przyjęcia , że do wypełnienia weksla przez powoda doszło niezgodnie z upoważnieniem wekslowym , tzn. po upływie terminu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego . Ponieważ uzupełnienie weksla in blanco zgodnie z porozumieniem stanowi warunek powstania zobowiązania wekslowego , to załączony do pozwu weksel nie mógł więc stanowić podstawy do uwzględnienia powództwa .

Zarzut powoda zawarty w odpowiedzi na apelację , że pozwany w swoich wywodach środka odwoławczego pominął istotne dla rozstrzygnięcia sprawy orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2014 roku (V CSK 142/13) nie jest trafny .

Wbrew odmiennemu zapatrywaniu powoda , w sprawie , która stanowiła przedmiot rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego , tj. wyroku z dnia 13 lutego 2014 roku nie występował stan faktyczny odpowiadający niniejszej sprawie . Sąd Najwyższy wypowiedział przytoczony w odpowiedzi na apelację pogląd w stanie faktycznym , w którym termin wymagalności roszczenia o zwrot przedmiotu umowy pożyczki był określony w umowie (pożyczka miała zostać zwrócona w dacie ukończenia przez pożyczkobiorcę 59 roku życia) , natomiast strony dodatkowo określiły możliwość skrócenia tego okresu poprzez wypowiedzenie umowy .

W takim stanie faktycznym Sąd Najwyższy wyjaśnił , iż od czynności wierzyciela nie zależy powstanie stanu wymagalności roszczenia , lecz jedynie powstanie stanu jego wcześniejszej wymagalności . Dopóki więc wierzyciel nie skorzystał z uprawnienia do wypowiedzenia umowy , dopóty termin wymagalności roszczenia był określony w umowie .

W niniejszej sprawie – na co już wyżej zwracano uwagę – termin wymagalności roszczenia nie wynikał z umowy , a do powstania stanu wymagalności niezbędne było podjęcie czynności przez powoda (dokonanie wypowiedzenia) .

Wszystkie powołane powyżej argumenty przemawiały więc za uwzględnieniem apelacji i zmianą zaskarżonego orzeczenia w kierunku uchylenia nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i oddalenia powództwa , a to na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

Konsekwencją takiej zmiany było również zasądzenie – na podstawie art. 98 k.p.c. – od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu przed Sądem I instancji w kwocie 2.905 zł . Na wymienioną kwotę złożyły się opłata od zarzutów w kwocie 488 zł oraz wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 2.417 zł (wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa) określone w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto również w oparciu o przepis art. 98 k.p.c. i § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 powołanego wyżej rozporządzenia .